

σου θά τὸ πληρώση» καὶ ἰδίως τὸ «Εἶσαι ψεύτης Παναγιώτη» — ἓνα ὠραιότατο συρτό — κυκλοφοροῦν ἀθρόως σὲ πλάκες γραμμοφώνων. Τὸ τελευταῖο, πού παραθέτομεν, ἐθεωρήθη — ἄγνωστον πῶς — ὡς ἀναφερόμενον εἰς τὸν ἀείμνηστον Τσαλδάρην καὶ ἔτσι ἡ κυκλοφορία του ἐτονώθη περισσότερο. Ὁ συνθέτης του ὅμως διαμαρτύρεται ὅτι μόνον πολιτικὴ δὲν ἐσκέφθη νὰ κάνῃ μὲ τὴ μουσικὴ του

Τὶ θὰ γίνω γὰ μὲ σένα
Παναγιώτη μου;
Μούχεις φάει τὴ ζωὴ μου
καὶ τὴ νεότη μου.

Τρία χρόνια μ' ἔχεις σκλάβο
καὶ μὲ τυραννεῖς
σὲ κατάλαβα, βρὲ ψεύτη,
πῶς δὲν μὲ πονεῖς.

(Ρ ε φ ρ α ί ν)

Ἔρχεσαι στὴ γειτονιά μου.
γιὰ νὰ μοῦ μιλάς.
Μπαίνεις, βγαίνεις μέσ' τὸ σπίτι
κι' ὅλους μᾶς γελάς.

Μὰ ἡ μάνα μου, νὰ ξέρης
πειὰ θὰ σοῦ τὸ λῆ,
ποῦσαι ψεύτης, κατεργάρη
δὲ θὰ σὲ ντραπῆ.

II

Πρὶν σὲ δῆ, βρὲ, σήκω φύγε
πειὰ μὴν κάθῃσαι.
Θὰ σὲ διώξῃ, Παναγιώτη,
τ' ἀποφάσισε.

Μ' ἄλλονε θὰ μὲ παντρέψῃ,
θὰ στεφανωθῶ.
Ἄπὸ σένα, Παναγιώτη,
θὰ λευθερωθῶ.

* Ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοαναφέρῃ κανεὶς ἀκόμη καὶ τίνος τὰ τραγούδια νὰ προτιμήσῃ, ἀφοῦ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰακωβῶν 35 καφενεῖον «Κέντρον τῶν Μουσικῶν» πού μετέβημεν νὰ συγκεντρώσωμεν στοιχεῖα, εὐρέθημεν πρὸ δεκάδων συνθετῶν, πού ἂν δὲν εἶχαν τὴν τύχην νὰ φθάσουν διὰ τοῦ γραμμοφώνου πρὸ τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, δὲν ἔπεται μὲ τοῦτο ὅτι ἡ συνθέσεις των δὲν εἶνε καλῆς καὶ δὲν παίζονται σὲ διάφορες διασκεδάσεις.

Δυστυχῶς ἡ ἔκδοσις τῶν τεμαχίων των καὶ ἡ ἔντυπος κυκλοφορία των, πού θὰ τοὺς ἔφερνε σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸν πολὺ κόσμον, εἶνε ἀνέφικτος. Οἱ διάφοροι μουσικοὶ Οἴκοι ἀναλαμβάνουν νὰ τοὺς ἐκδώσουν τὶς συνθέσεις των, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πληρώσουν οἱ συνθέται τὰ ἐξόδα καὶ νὰ πάρουν ἐκεῖνοι τὰς εἰσπράξεις. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τοὺς δίσκους γραμμοφώνων. Ὁ Ἰάκωβος Μοντανάρης, γιὰ νὰ λανσάρῃ τὴν «Κακούργα πεθερὰ», τὴν ἔβγαλε σὲ δίσκους δι' ἐξόδων του. Ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία της τοῦ ἀνοίξε μετὰ τὴν πόρτα τῶν... ποσοστῶν καὶ τῆς... Ἰακωβίου. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους. Ὅσοι, παλεύοντας γιὰ τὸ ψωμάκι τους, δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐκβιάσουν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴ φήμη — ὅπως ὁ Κερκυραῖος Μεσημέρης, πού ὁ καλαματιανός του «Πλακιώτισσα» εἶνε τέλειος καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἡλίας ἀπ' τὰ Μέγαρα, πού μοῦ ἔπαιξε ἓνα ὠραῖο ἀρχοντορεμπέτικο σὲ χρόνον ταγκὸ — θὰ σβύσουν ἀδόξως.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίαις, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κηπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

(Τοῦ Richter)

* Ἀλήθεια πές μου, ἀγάπη μου... ὠραία, ξανθὴ παιδούλα...
Πές μου ἂν ρώτησες ποτὲ τὸν ἥλιο γιὰτὶ καίει;...
Γιὰτὶ φλογίζει ἔτσι τὴ γῆ, τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους;

Τὸ ξέρω πῶς δὲ ρώτησες ποτὲ... τὸ ξέρω πῶς ἀδιάφορο σοῦ ἦταν νὰ ρωτήσης... τὸ ξέρω.

Ἦσαν πάντα καλὴ, ἀγνὴ καρδιά, ψυχὴ μεγάλη, χωρὶς καμμιά κακία...

Μὰ ἦσαν πάντα ἀδιάφορη...

Καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα.

Καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία πού λαχτάρησε ἡ ψυχὴ μου.

* Ὅμως ὁ ἥλιος καίει, ἀγάπη μου, καὶ τὶς καρδιὰς φλογίζει.

Γιὰτὶ ἔτσι θέλησε ὁ Θεὸς, κι' ἔτσι ὁ κόσμος θᾶνε.

Γιὰτὶ κ' ἡ ἀγάπη σου ὅμοια μὲ τὶς ζεστὲς τοῦ ἡλίου ἀχτίδες... γιὰτὶ κι' ὁ ἔρωτάς σου ὅμοια ἔτσι καίει, φλογίζει, ἀνάβει τὸ εἶναι μου ὅλο...

Γιὰτὶ κάποιος θεὸς τὸ θέλησε ἔτσι νᾶνε... Ἔτσι νὰ σ' ἀγαπῶ ἐπλάσθηκα καὶ ζῶ... ἔτσι μὲ τὴν ἀγάπη σου μονάχα.

Καὶ τὰ μάτια σου γιὰ νὰ τὰ κυττῶ καὶ νὰ ξεχνιέμαι.

Μιὰ ὥρα ἀκόμα καὶ θὰ βρεθῶ κοντὰ σου.

Ὁ Καπετάνιος τῶπε μὲ τὸ στόμα του, σὲ κάποιον πού τὸ ρώτησε...

Μιὰ ὥρα ἀκόμα καὶ εἴμαστε κοντὰ σου...

Τὶ εὐτυχία, τί ἀναμονή, τί ὄνειρα!...

Στὴ θύμησί μου ἔρχονται σάν πόντοι καὶ σάν δῶρα, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ παλῆοι καιροὶ τοῦ ἔρωτός μας...

Μιὰ ὥρα ἀκόμα! Καὶ θάρθῶ στὸ πρόσωπό σου ἐπάνω, ν' ἀφήσω κάποια δάκρυα πού μὲ παιδεύουν χρόνια καὶ χρόνια...

Τὸ πλοῖο χορεύει, ἡ θάλασσα γελάει...

Τὸ ἀκρογιάλι φαίνεται, ἀγαπημένη...

Μιὰ ὥρα ἀκόμα καὶ σὲ λίγο θ' ἀντικρύσω στὰ μάτια σου τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.

ΘΕΛΩ ΕΝΑΝ ΕΡΩΤΑ ΓΛΥΚΟ...

(Τοῦ D' Annunzio)

ἔλω ἓναν ἔρωτα γλυκὸ, μεγάλο, δυνατό, ἀτέλειωτο..

Θέλω ἓναν ἔρωτα πιὸ δυνατό ἀπ' τὸ θάνατο...

Πιὸ δυνατό ἀπὸ μένα...

Πιὸ δυνατό ἀπὸ σένα...

Θέλω ἡ ψυχὴς μας ἔτσι μόνες νὰ πονοῦνε, ἔτσι μαζὺ καὶ ἡ δυὸ νὰ βυθιστοῦνε σ' ἓνα μαρτύριο μυστικόν...

Θέλω μαζὺ σὲ κάποιαν ἄλλῃ χώρα τὴν ψυχὴ μας νὰ πάρομε καὶ νὰ τὴν φέρουμε ἐκεῖ...

Σὲ ἄλλῃ πιὸ γλυκεῖα ζωὴ...

Σὲ κάποιαν ἄλλῃ γῆ...

Θέλω, γλυκεῖα μου, τὴν ἀγάπη σου νὰ κρύψω, σ' ἓναν ψηλὸ, πανύψηλο, πύργο...

Τόσο ψηλὸ, πού τᾶστρα τοῦρανοῦ νὰ δύναται ν' ἀγγίξῃ... Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ἐκεῖ νὰ μᾶς φωτίζῃ πιὸ ἡσυχᾶ, πιὸ ἡρεμα, πιὸ μυστικά...

Γιὰτὶ μονάχα ἐσένα ἔχω στὸν κόσμον...

Γιὰτὶ φοβᾶμαι τοὺς ἀνθρώπους μὴ σὲ πάρουν...

Θέλω ἓναν ἔρωτα γλυκὸ, μεγάλο, δυνατό.

Θέλω μιὰ ἀτέλειωτη ἀγάπη...

Κ' ὕστερα ἓναν τάφο, ὅλο μάρμαρο λευκόν.

Βαθὺ ἓναν τάφο κι' ἔρημο ἓνα μνήμα.

Ἐκεῖ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας κ' οἱ δυὸ... Νὰ κρύψουμε τὸν ἔρωτα.

Γιὰτὶ ποῖος ξέρει ἂν δὲν θᾶνε ἐρωτικὴ ἡ ψυχὴ μας κι' ἐκεῖ στὴν ἡσυχὴ ζωὴ πού μᾶς προσμένει ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο ἑνὸς ἔρωτος, τόσο γλυκοῦ, τόσο μεγάλου, τόσο δυνατοῦ.